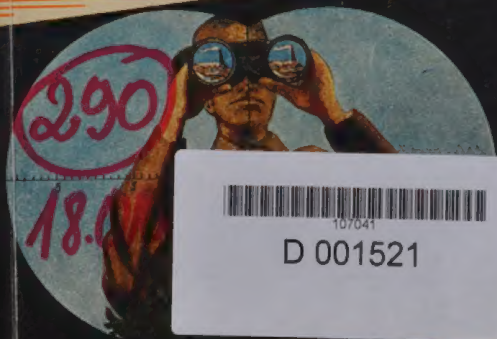

MINISTERUL DE INTERNE
OFICIUL PENTRU PROPAGANDĂ, PUBLICAȚII DE SPECIALITATE
ȘI EDITORIAL

Cameră ai informațiilor

107041

D 001521

215 24

SECRET DE SERVICIU

OAMENI
AI
INFORMAȚIILOR

SERIA

9904

1972

Traducere de : cpt. CONSTANTIN GADEA
R. maj. IOAN ROTAR
Coperta executată de mr. VICTOR JERCA

Lucrarea avind caracter secret de serviciu, va fi păstrată și folosită cu respectarea riguroasă a dispozițiilor legale referitoare la apărarea secretului de stat și a ordinelor și instrucțiunilor în vigoare privind evidența, întocmirea, multiplicarea, manipularea, păstrarea și transportul documentelor cu caracter secret de stat în unitățile Ministerului de Interne.

Există o mare varietate de surse de unde se obțin informații, multe având un caracter deschis, fiind la îndemâna tuturor. Unele din aceste surse nu implică nimic altceva decât citirea ziarelor și a periodicelor, pe când altele reclamă o tehnică mai scumpă și mai complexă. Datele ce ajung la organul de informații trebuie să fie coroborate, apreciate și interpretate. Pentru aceasta este nevoie de oameni cu cea mai înaltă calificare și de o mare rigurozitate științifică.

Problemele ce se pun în domeniul aprecierii și interpretării informațiilor conștă, în primul rând, în găsirea metodelor adecvate de asimilare a masei de date pe care le pun la dispoziție sursele și mijloacele de comunicații moderne și, în al doilea rând, în capacitatea de a face deosebire între cele curente și cele „cu bătaie lungă”.

Stabilirea unui raport just între așă-zisele informații curente, ce vin să satisfacă o nevoie imediată, și cele „de perspectivă” constituie o problemă de care se lovesc multe organe informative.

Consumatorul de informații preferă, desori, datele folosite imediat, pentru probleme singulare existind, bineînțeles, o justificare a acestei atitudini.

„Promovizarea” exactă a ceea ce se va întâmpla este un lucru deosebit de dificil, deoarece astăzi evenimentele se schimbă foarte rapid. Dar ceea ce se cere de la organele informative constă în prognozarea tuturor direcțiilor posibile în care s-ar putea să evolueze evenimentele.

Lucrătorul de informații știe că menirea lui este să culegă informații care să prevină situații ce ar aduce prejudicii statului

pe care este chemat să-l apere și face acest lucru cu orice preț, inclusiv cu cel al vieții.

Prezentarea celorva șefi ai diverselor organisme de informații ori simpli agenți de rind va ajuta la adâncirea cunoștințelor asupra acestui domeniu de activitate¹. Nici unul din cei pe care îi vom întâlni în această lucrare nu seamănă cu spionii și contra-spionii din filmele de aventuri. Activitatea de informații nu înseamnă numai căutarea de surse clandestine, ci și judecarea și aprecierea diverselor fapte. În acest domeniu al judecării și aprecierii informațiilor și-au adus contribuția mulți lucrători de informații valoroși. Unii dintre cei pe care îi vom prezenta aici au fost oameni cu firi ce, în majoritatea cazurilor, nu au avut comun decât faptul că au încercat tot timpul să găsească soluții la probleme dificile și complicate. Ei au fost conștienți că orice soluție greșită dată uneia sau altuia dintre probleme putea aduce prejudicii grave statelor lor.

ȘEFI, INFORMAȚII, PREVIZIUNI

COLONELUL GAUCHÉ

În perioada premergătoare celui de-al doilea război mondial în Franța existau două organe informative: Biroul 2 și Serviciul de informații. Prestigiul deosebit de care se bucura Biroul 2 se explică prin aceea că pericolul cel mai mare pentru francezi îl constituia armata germană, iar informațiile despre forțele armate ale Germaniei erau furnizate de către acest birou care făcea parte din Marele stat major. Șeful Biroului 2, în perioada cea mai critică dintre cele două războaie mondiale, a fost colonelul Gauché, numit în acest post în anul 1935.

Gauché era un om agreabil și foarte ponderat, trecut bine de 50 de ani în preajma războiului. Era de statură potrivită, bine legat, cu părul încărunțit tuns scurt. Privit mai de aproape surprindea prin clipitul inteligent al ochilor, care se ascundeau după niște ochelari fără brațe, ținuți într-un asemenea fel încât pareau pe nas, înfățișându-se ca la primul strănut vor zbura pînă departe.

¹ Toate aprecierile la adresa oamenilor și faptelor la care se fac referiri în lucrare aparțin autorilor materialelor traduse ce au stat la baza alcătuirii prezentului volum.

Era reticent și aproape taciturn. Ca să ajungi în relații mai amicale cu el îți trebuiau luni de zile de încercări. Ca toți francezii, trata mîncarea și băutura cu respect, știind să le aprecieze și făcîndu-și plăcere să tragă cîte un chef împreună cu colegii. Despre modul cum își petrecea timpul liber și despre viața lui particulară nu se cunosc prea multe lucruri. Fusese ofițer de infanterie la începuturile carierei lui și, ca la toți infanteriștii, păreriile și concepțiile sale aveau un pronunțat caracter practic. Informațiile și lucrările prezentate de el erau de bună calitate și veridice. Făcea impresia că pe el nu-l influențau nici evenimentele și nici păreriile șefilor. Pe de altă parte, avea o metodă destinsă de lucru cu subordonații, fapt pentru care era foarte apreciat, cum apreciate îi erau, de altfel, experiența și cunoștințele.

Gauché citea în englezeste și înțelegea ceea ce citea, însă nimeni nu l-a auzit vorbind în această limbă. Se bucura de încrederea majorității ofițerilor superiori francezi din cadrul Marelui stat major.

Activitatea informativă a francezilor dintre cele două războaie mondiale avea la bază o seamă de concepții ce erau respectate cu rigurozitate de către ofițerii Biroului 2. Importanța acestora era însă diminuată de faptul că felul în care erau transmise informațiile nu permitea luarea oportună a deciziilor. Acest lucru a fost sesizat la timp de către Biroul 2, care a luat hotărîrea să prezinte superiorilor săi sinteze periodice cu informațiile deținute la un moment dat. Ulterior, sintezele erau completate cu alte informații culese pe parcurs și care trebuiau să umple eventualele goluri rămase. Frinturile de informații erau considerate ca fiind periculoase și nu se aduceau la cunoștința superiorilor, mai ales dacă nu se coroborau cu datele raportate deja. Ca un corolar al acestei concepții, șeful Biroului 2 insista ca sintezele să nu se limiteze numai la prezentarea de informații cu caracter pur militar, ci să cuprindă și pe cele politice, economice și de altă natură, care puteau ajuta la mai bună înțelegere a problemelor investigate.

Ofițerii din Biroul 2 erau, de asemenea, instruiți să păstreze un scepticism sănătos cu privire la rapoartele care le primeau, amintindu-li-se în permanență că și cea mai bună informație, chiar sub formă de document autentic, nu constituia un ghid perfect cu privire la intențiile politice sau militare ale adversarului, deoarece acestea se puteau schimba. Asemenea informații erau însă demne de cel mai atent studiu, pentru că indicau liniile directoare ale activității adversarului la un moment dat.

Uneori însă Biroul 2 părea că depindea prea mult de informațiile ce le primea de la agenții secreți, fiind adesea capabil de a suferi de tîrîre contradictorii care nu puteau fi confirmate și coroborate cu cele obținute din alte surse. A doua rezervă cu privire la metoda de lucru a Biroului 2 era de natură pur tehnică și rezulta din modul scolastic în care francezii rezolvau anumite probleme. La început se studia situația adversarului în detaliu și se stabileau faptele cît mai veridice posibil, după aceea se întocmea o listă cu variante privind evoluția ulterioară a evenimentelor, iar aceste probabilități se numeau ipoteze. Studiile ce se făceau în continuare aveau menirea să reducă numărul ipotezelor la minimum, dar nici una dintre ele nu era exclusă ca fiind imposibilă, pînă nu se dispunea de informații din care să rezulte acest lucru. Ipotezele rămase se studiau din nou, și mai în amănunțime, cu scopul de a se ajunge la concluzia care coincidea cu hotărîrile luate de adversar. Din nefericire o asemenea soluție era rareori posibilă și adesea ofițerii de informații francezi nu aveau dovezi cu care să elimine chiar și cele mai năstrușnice ipoteze.

Tratatul de la Versailles impunea limite foarte stricte pentru forțele armate germane. În ciuda aparentei respectări a prevederilor tratatului de către oficialitățile germane, organele de informații franceze continuau să manifeste o profundă neîncredere în intențiile nemților, atitudine complet neînțeleasă de englezi și americani. Pentru mulți germani, pacea din 1918 nu însemnă decît cîștigarea unui ră-

gaz pentru a se refăce. Soldații germani întorși de pe front erau primiți ca învingători de către orașele și satele natale, iar în ce-l privea, Biroul 2 nu se îndoaia de faptul că germanii vor încerca, când li se va ivi ocazia, să-și ia revanșa, și istoria i-a dat dreptate. Încă din 1921, sub aparența de calm și de resemnare ce le afișa Germania, aveau loc multe prefaceri. Generalul Hans von Seeckt a transformat puțin numeroasele forțe militare germane într-o armată de profesioniști de elită.

Se acceptau, pentru a intra în armată, doar cei mai docti recruți, din toate punctele de vedere, și se poate afirma că selecția era deosebit de riguroasă, dacă pentru fiecare post devenit vacant se prezentau cel puțin zece candidați. Apoi fiecare soldat și ofițer german era instruit astfel încât putea ocupa o funcție superioară cel puțin cu o treaptă celei pe care o deținea la data instruirii. Nici o invenție militară sau idee strategică nu scăpa noii armate, care s-a folosit, de asemenea, de toate prilejurile pentru a se instrui în minuirea celor mai perfecționate tipuri de armament.

Asfel, cu mult înainte ca Hitler să vină la putere, Biroul 2 a informat oficialitățile franceze că armata germană își schimbase structura și spiritul față de cele prevăzute în Tratatul de la Versailles. Diviziilor le lipsea armamentul modern, dar dispuneau de cadre și personal bine instruit, iar industria germană aștepta numai comenzile de a trece la fabricarea pe scară largă a echipamentului necesar.

Unii comentatori susțin că sintezele și studiile pregătite de Biroul 2 în acei ani erau alarmiste. Din studiul făcut rezultă într-adevăr o seamă de exagerări și greșeli de detaliu privind puterea militară a Germaniei. În general, Gauché a supraestimat numărul total de divizii pe care-l puteau mobiliza hitleriștii. Pe de altă parte însă, atât Gauché cât și colegii săi au înțeles și intuit perfect gândirea politică și concepțiile militare ale lui Hitler. Ei și-au dat seama că indiferent de numărul exact de divizii, noua armată germană devenise cea mai formidabilă mașină de război din perioada

respectivă. Gauché, prin sintezele și rapoartele sale, a indicat anul 1935, când Hitler a introdus serviciul militar obligatoriu, ca fiind anul în care aliații trebuiau să intervină pentru a curma ascensiunea militarismului în Germania. În formularea acestei păreri el se baza pe faptul că, în momentul respectiv, în armata germană, aflată la începuturile reorganizării, domnea încă confuzia și chiar haosul. Foarte mulți susțin că Hitler ar fi putut fi oprit, dacă s-ar fi intervenit în anul următor, când Germania a ocupat zona demilitarizată a Rinului, dar Gauché a demonstrat că acest lucru se putea face cu prețul unui război în care să fi fost angajate toate forțele Franței. Aceasta era și concluzia la care ajunseseră generalii nemți, care mai cunoșteau și faptul că Franța, pentru a-și trece economia pe picior de război și a-și mobiliza toate forțele umane, avea nevoie de mai bine de o lună de zile, timp în care trupele germane, fiind deja pregătite, puteau să incline balanța în favoarea lor.

Cu toate că sintezele și informațiile furnizate de către Gauché se dovedeau atât de veridice, generalul Gamelin, comandantul suprem al forțelor armate ale Franței, nu a ținut întotdeauna cont de ele, or este clar pentru toată lumea că și chiar cele mai bune informații sînt egale cu zero, dacă cei în măsură să le folosească nu le dau nici o atenție. Gamelin, în schimb, i-a spus șefului său de stat major, generalul Beck, că datorită fiecărui soldat era aceea de a preveni izbucnirea unui nou război. O asemenea declarație, devenită oficială, nu putea da naștere, în mintea generalilor hitleriști, decît la gîndul că armata franceză nu era hotărîtă să lupte sau că francezii n-aveau forțele necesare pentru a se putea măsura cu nemții!

În primele zile ale anului 1940, Gamelin era convins că nu putea fi în măsură să comande armatele din nord-est, zona care avea să fie punctul nevralgic al întregii bătălii a Franței. El a numit ca șef al acestui front pe generalul Georges. Gamelin s-a eschivat astfel de la răspunderea ce-i revenea pentru zona cea mai critică, asigurîndu-și scuze pentru viltuarele sale memorii! Biroul 2 a fost și el divizat

în două, fapt ce a dus la o complicare inutilă a activității acestuia. Mai mult decât atât, Biroul 2, odată cu izbucnirea ostilităților, s-a trezit și fără o parte din sursele sale de informații. În afara celor cîțiva agenți excepționali de care dispunea, Biroul 2 ar fi trebuit să se bazeze pe informațiile reșise din interogarea prizonierilor, din studiul documentelor capturate și din acțiunile de recunoaștere.

La începutul războiului însă nu au fost lupte, deci n-au existat nici prizonieri de război și nici documente capturate. În ce privește recunoașterea aeriană, nu a putut fi organizată din cauza opoziției comandamentului superior al aviației militare, care invoca tot felul de scuze puile.

Cu toate acestea, sintezele și studiile întocmite de oamenii lui Gauché au fost surprinzător de exacte. Aprecierile forțelor de care dispuneau germanii pe frontul de vest era aproape exactă, fiind doar puțin exagerată. De asemenea, Biroul 2 i-a informat pe superiori săi că, în tot cursul lunilor de iarnă, nemții n-au pierdut o clipă, continuând să-și instruiască trupele, să le perfecționeze dotarea și să le indoctrineze. Prin urmare, armata germană din primăvara anului 1940 era superioară în ceea ce privește calitatea și eficacitatea față de cea din anul precedent, cînd Hitler, prin atacarea Poloniei, declanșase cel de-al doilea război mondial.

Gauché, pe lângă misiunea de a afla numărul și forța diviziilor nemțești, a primit sarcina de a determina strategia pe care aveau să o adopte Hitler și înaltul Comandament hitlerist. Sarcina lui Gauché era extrem de grea, mai ales pentru faptul că Hitler și generalii săi nu stabiliseră încă nici direcția următoarei lovituri, nici scopul acestora și cu atât mai mult data.

Totodată, misiunea lui Gauché era complicată și din cauza informațiilor multiple și contradictorii ce le primea.

Informațiile primite la începutul anului 1940 sugerau cele mai diverse modalități de atac. O variantă indica declanșarea ofensivei prin Olanda, alta menționa că direcția atacului trecea prin Elveția. Din unele informații reșesea că ofensiva urma să fie declanșată imediat, altele prevedeau o

dată mult mai îndepărtată. Biroul 2 a fixat cu o surprinzătoare exactitate data atacului, între 8 și 10 mai. Dintr-o informație sosită la Biroul 2, de la un agent din Germania, privind planul lui Hitler de atacare a Franței, rezulta că armata germană avea să ocupe nordul Franței în decurs de zece zile, iar statul francez trebuia determinat să capituleze în timp de o lună.

Toate aceste informații, deși se trimiteau tuturor celor în drept să le cunoască, nu erau însă crezute. În seara zilei de 9 mai, ajunul atacului hitlerist împotriva Franței, ministrul francez al armamentelor declara, la un dîneu dat de un diplomat acreditat la Paris, că Hitler nu va ataca Franța în anul 1940 și că, în planurile de dotare ale armatei franceze, se luase în considerare faptul că nemții vor trece la acțiuni ostile pe frontul de vest de-abia în anul 1941!

În aceeași perioadă, germanii răspindeau tot felul de zvonuri, luînd totodată, măsuri de conspirare a intențiilor lor și acțiunilor pe care le întreprindeau. Astfel, comandantul diviziei care a atacat Sedanul a fost anunțat numai în ziua de 9 mai, la prînz, că în zorii zilei următoare va intra în luptă!

Comandamentul militar francez, precum și guvernul, în loc să ia în considerare sintezele informative ale lui Gauché, dădeau crezare diferitelor zvonuri și acționau după cum credeau de cuviință. Astfel, generalul Gamelin, deși fusese avertizat de colonelul Gauché că germanii își concentrează diviziile de tancuri în sectorul nord, n-a luat nici o măsură, persistînd în părerea că întreaga graniță a Franței trebuia să fie apărată uniform, trupele franceze fiind înșiruie de-a lungul întregii frontiere.

Nu este de mirare că Gauché a ajuns la concluzia că se impunea să se înființeze sau să se desemneze un singur organ unde să se concentreze toate informațiile cu privire la o anumită problemă și unde să se facă aprecierea acestora.

Sintzele întocmite de acest organ trebuiau să constituie singura sursă de informații autorizată a conducerii politice și militare a statului francez. Acest organ central pu-

tea fi pentru francezi Biroul 2, care și-a făcut datoria avertizându-i pe toți cei care răspundeau de soarta Franței, cu privire la marele pericol ce amenința națiunea franceză.

Din toate acțiunile întreprinse de colonelul Gauché rezultă că acesta a fost un lucrător de informații ales. El a avut neșansa să fie pus în situația de a lupta din răzputeri pentru ca rezultatele activității sale să ajungă și să fie luate în considerație de cei care dețineau friele puterii. În această zbatere nu i-au lipsit nici curajul, nici tăria de a-și susține punctul de vedere. Nenorocirea a constat în aceea că toți cei care aveau datoria să plece urechile la semnalările lui n-au făcut-o întotdeauna așa cum trebuia.

Cel mai mare omagiu care s-a adus activității Biroului 2 și șefului său, colonelul Gauché, a fost cuprins în rechizitoriul procurorului statului în procesul de la Riom. În acest proces au fost judecați cei vinovați de faptul că n-au luat măsurile ce se impuneau pentru a preveni căderea altă de rupinoasă a Franței, în 1940.

Procurorul statului declara la acest proces că, „Înainte de izbucnirea ostilităților, Biroul 2 și serviciul secret au informat alt înalt Comandament francez, cit și guvernul cu toate datele de care aveau nevoie pentru a cunoaște intențiile Germaniei”.

Nici că se putea o recunoaștere mai deplină a meritelor colonelului Gauché și ale celor pe care i-a comandat.

BILL CAVENDISH-BENTINCK

Cînd a apărut pe scenă Bill Cavendish-Bentinck, în octombrie 1939, comunitatea informativă britanică se afla într-o stare de confuzie totală și în căutarea unui șef.

Șeful acestei comunități avea să fie Cavendish-Bentinck, care, în calitate sa de „director” al informațiilor, a adus o contribuție de seamă la victoria aliaților în război, precum

și la evoluția concepțiilor despre activitatea informativă și rolul acesteia.

Cavendish-Bentinck a fost rășpîns de la începuturi în armata engleză pe cînd avea 18 ani, fiind prea înalt și prea slab. În Ministerul de Externe a intrat în 1915, cînd a plecat ca atașat la Legația britanică din Oslo. Această funcție nu era pe gustul său, mai ales pe timp de război, și a mai încercat o dată să intre în armată. De data aceasta a reușit și a luptat pe fronturile primului război mondial, în cadrul gărzii de grenadieri britanici. După război s-a reîntors în diplomație și a deținut funcții din ce în ce mai mari în legațiile britanice din Varșovia, Paris, Haga, Atena și Santiago de Chile. Apoi i s-a ivit posibilitatea de a se ocupa de culegerea de informații, fapt ce l-a încîntat pe Cavendish-Bentinck, întrucît acest lucru îi asigura un cîmp mai larg de acțiune și un domeniu de activitate mai interesant. El a observat, de la început, că de multe ori concluziile la care ajungeau diferite servicii asupra aceluiași probleme nu coincideau sau erau chiar opuse, ceea ce atrăgea după sine controverse și, implicit, renunțarea la schimburi de informații. Totuși, nu se comiteau greșeli prea mari, întrucît șefii serviciilor de informații erau ofițeri cu o mare experiență. Cavendish-Bentinck și-a dat seama că, în scopul îndeplinirii în bune condițiuni a rolului pe care sînt chemate să-l joace informațiile, se impunea crearea unei structuri de tipul organelor ce se ocupă de planificare.

Comitetul pe care-l prezida Cavendish-Bentinck era format dintr-un grup de individualiști. Contraamiralul John Godfrey, directorul informațiilor navale, moștenise spiritul tradițional al flotei, a cărui principală trăsătură o constituia aerul de superioritate asupra celorlalte servicii militare — armata de uscat și aviația. Contraamiralul era fără îndoială personalitatea cea mai proeminentă și spiritul generalizator al Comitetului. Colegii săi, directorii serviciilor de informații ale armatei de uscat și ale aviației, oameni inteligenți, știau să dea atenție detaliului și subtilităților, o trăsătură, de altfel, caracteristică ofițerilor de stat

major din armata de uscat. Cele două atitudini — generalul și particularul — ori, mai bine zis, „contraamiralul” și particularul, nu se aflau în raporturi prea dialectice. Mai mult decât atât, reprezentantul civil al Ministerului Economiei de Război, membru cu drepturi depline în Comitet, avea poziția de intrus, iar intervențiile sale, pregătite cu deosebită grijă, nu se bucurau de atenția cuvenită, dacă nu se potriveau cu ideile a cel puțin unuia din membrii militari ai Comitetului. În aceste condiții se puneau la încercare talentele diplomatice ale lui Cavendish-Bentinck. Privind retrospectiv, cel mai deosebit lucru, în toată această organizare a Comitetului comun pentru informații, pare să-l constituie acceptarea de către cei trei directori ai serviciilor de informații militare a președinției unui civil fără nici o experiență în domeniul informativ. Dar existau și mari avantaje în faptul că președintele unui asemenea organ era un politician cu o mare experiență diplomatică și politică, cu relații în Ministerul de Externe. Oricum, nu exista altă alternativă, deoarece nici unul din cei trei directori ai serviciilor de informații militare n-ar fi acceptat să fie subordonat unuia din colegii săi.

Bill Bentinck era o prezență plăcută, impunătoare, având un aer militar. Avea o minte ascuțită, incisivă care, în orice moment, remarcă nuanțele și detaliile unei probleme. Pe deasupra era foarte bine informat și când aborda o anumită problemă avea obiceiul de a se referi la sursa de unde avea informațiile într-un mod ce nu permitea identificarea acestora. Își făcuse o mulțime de cunoștințe în toate straturile sociale, iar talentul său de a ști cum să asculte și ce să rețină explică cum se face că, personal, culegea o seamă de informații, date sau idei de un deosebit interes pentru activitatea Comitetului.

Noii săi colegi găseau că avea toate calitățile pentru funcția ce o ocupa, fiind un om plin de tact, relaxat și întotdeauna bine dispus. Se lăsa pe spătarul scaunului ținând minile împreunate pe masă și asculta privindu-l atent pe cel care vorbea, având grijă însă ca întotdeauna discuțiile să fie la subiect. În cele din urmă intervenea cu un aer bonom

care înlătura orice supărare ce putuse să se ivească pe parcursul dezbaterilor unor probleme controversate. Avea în sine o doză de scepticism de care are nevoie orice lucrător de informații, precum și o minte iscoditoare ce îi asigura întotdeauna o poziție cu un pas mai înaintea celorlalți membri ai Comitetului.

În sarcina Comitetului condus de Cavendish-Bentinck s-au înscris rezolvarea unor probleme de importanță capitală pentru stabilirea de către Anglia și aliații săi a strategiei celui de-al doilea război mondial. Având avantajul că judecăm astăzi, după ce evenimentele s-au consumat, răspunsurile pe care le-au dat Cavendish-Bentinck și Comitetul la marile semne de întrebare ale perioadei de atunci, ele ni se par ușoare și evidente, dar în condițiile de pe vremea aceea constituiau problemele cele mai complexe și de o dificultate extremă.

Prima problemă se referă la invadarea Angliei de către trupele germane. După căderea Franței și evacuarea corpului expediționar englez, Anglia a beneficiat de un moment de răgaz pe care l-a folosit pentru a-și perfecționa sistemul de apărare și pentru dotarea forțelor armate. Posibilitatea unei invazii stăruia în mintea fiecărui cetățean britanic deși, odată cu obținerea superiorității aeriene, aceasta era mai puțin probabilă. În octombrie 1940, Comitetul comun pentru informații și Cavendish-Bentinck au raportat guvernului că în mod cert nu mai era posibil ca Germania hitleristă să invadeze Anglia. A fost o dispută aprigă până când s-a ajuns la această concluzie. Informațiile prezentate de serviciile navale și al aviației cu privire la raportul de forțe navale, la slăbiciunea aviației germane, veneau în sprijinul acestei idei. În schimb, informațiile prezentate de armata de uscat și, mai ales, concluziile ce decurgeau din acestea îi determinau pe directorul serviciului informativ al armatei de uscat să se declare în total dezacord cu colegii săi. Cavendish-Bentinck, analizând toate datele de care dispunea, situația existentă la înamic și activitățile desfășurate de acesta, a

ajuns la concluzia menționată mai
tată guvernului.

Mulți din Anglia acelor vremuri au primit cu rez

hotărse ca următorul obiectiv al hoardelor sale să
U.R.S.S., renunțând la planul de a invadea Anglia.

Bentock și a îndreptat atenția asupra următoarei mișcări: ce
o planuiau nemții. Sosiseră o mulțime de informații și rapoarte
de la diverși agenți din care reieșea că nemții se pre-
găteau să ocupe Gibraltarul cu ajutorul lui Franco. Proble-
ma a fost studiată sub toate aspectele de Comitet și, spre
sfârșitul anului 1940, acesta a ajuns la concluzia că Franco
nu avea să coopereze cu nemții într-o asemenea acțiune. Fără
acordul lui Franco trupele germane nu puteau intra în
Spania pentru a ataca Gibraltarul de pe uscat, singura al-
ternativă în care succesul lui Hitler ar fi fost asigurat.

Concluzia a fost deosebit de importantă, atât pentru An-

astă concluzie s-a dovedit corectă, în sensul că Hitler n-a
atacat Gibraltarul, deși ocuparea lui a figurat în planu-
rile armatei germane până în luna iunie 1941.

Sub președinția lui Cavendish-Bentock, Comitetul a
crescut din ce în ce mai mult în ochii șefilor și și-a câștigat
un binemeritat prestigiu. Primul ministru studia cu deose-

URSS.

ului Mountbatten, n-a împărtășit părerea lui Cavendish-
Bentock că invazia Uniunii Sovietice avea să se încheie cu
un eșec total. Toți ceilalți membri ai Comitetului susțineau
Uniunea Sovietică va rezista cel mult șase săptămâni de
la data atacului hitlerist.

Trebuie spus că Bill Cavendish-Bentock nu se poate
compara cu alți șefi de organe informative din alte țări, de-
ci nici unul dintre aceștia din urmă n-a avut puteri și
responsabilități asemănătoare cu ale lui. El a fost primul
șef al unui serviciu de informații din lume în a cărui com-
petență a intrat coordonarea tuturor activităților informa-
tive și a făcut acest lucru cu pricepere și eficiență.

Părerile lui Cavendish-Bentock în problema informa-
țiilor depășeau și ele concepțiile dominante ale timpului.

În primul rând el a fost acela care și-a dat seama de
existența paralelismelor din activitatea diverselor servicii in-
formative și a intuit necesitatea unui organ centralizat. A
propus înființarea unui birou informativ în Londra care să
se ocupe de toate problemele ce nu aveau caracter militar
și de cele militare ce depășeau sfera de interes a unei sin-
gle armee. După foarte multă opoziție și după mai multe
ani de discuții, toate cele trei servicii informative de armă
au fost integrate într-o direcție informativă în cadrul Mi-
nisterului Apărării.

În al doilea rând, Cavendish-Bentock a înțeles care erau
nevoile de informații ale armatei. Știa că armata a pier-
dut în timpul războiului informații pe care avea nevoie
mai importante decât cele furnizate de serviciile informa-
tive deosebite și că tot ceea ce furnizează trebuie con-

firmat de date obținute din alte surse. A apreciat aceste activități trebuiau continuate, deoarece informațiile obținute puteau confirma pe cele primite din alte surse.

adversarului. El și-a dat seama că informațiile și-au pierdut o parte din prestigiu și datorită secretului în care erau făcute aceste activități informative. În mod obiectiv o parte din aceste activități sînt secrete prin natura lor, dar există unele pe care nu au acest caracter. Personal, Cavendish Trunk a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a aduce la cunoștința unui cerc cât mai larg de oficialități responsabilitățile sale. El susținea ca tot ceea ce nu era secret, tot ce avea repercusiuni deosebite asupra activităților serviciilor secrete dacă se desconfira, să fie adus și la cunoștința publicului. Prin aceasta, spunea el, se face un serviciu la onoare și la cinste a unui stat, a unei națiuni.

ALLEN WELSH DULLES¹

Fiu al unui preot presbiterian, a studiat la Princeton, absolvind cursurile în 1941. După ce a funcționat ca profesor câteva luni în India, a intrat în diplomatie fiind angajat în negocierile secrete de pace duse cu reprezentanții Imperiului Austro-Ungar, iar ulterior a luat parte activă la tratativele care au dus la semnarea Tratatului de pace de la Versailles. A lucrat în continuare pentru pace în cadrul Comisiei de Pace din New York, apoi în cadrul Comisiei de Pace din Geneva. A fost unul din cei care au lucrat pentru încheierea Tratatului de Pace din 1948. În 1949 a devenit membru al Comisiei de Pace din New York, iar în 1950 a devenit membru al Comisiei de Pace din Geneva. În 1951 a devenit membru al Comisiei de Pace din New York, iar în 1952 a devenit membru al Comisiei de Pace din Geneva.

¹ A se vedea, în acest sens, și lucrarea „Arta informațiilor”

sau în articole publicate în presă, fiind cunoscute asupra tuturor celor pe care îi interesează acest domeniu de activitate.

La sfîrșitul războiului, Dulles a intrat din nou în avangardă, practicînd această meserie pînă în anul 1948, cînd a fost numit în serviciul statului și i-a primit adîncul șefului Agenției Centrale de Informații, de-abia în 1953.

În 1953, cînd Bedell Smith a ieșit la pensie, Allen Dulles a fost numit șeful CIA.

Despre CIA s-a scris foarte mult. Succesele și eșecurile agenției de pe timpul cînd o conducea Dulles au fost mult ori subiectul unor dispute aprinse, devenind astfel cunoscute unor cercuri foarte largi și, de aceea, nu ne vom opri asupra lor. Pentru lucrarea de față prezentăm mai mult interes conceptele lui Dulles în legătură cu rolul și locul pe care trebuie să-l ocupe activitatea informativă în structura unui stat modern.

Conceptele lui Dulles despre informații erau simple. În primul rînd, el punea un mare accent pe funcția de avertizare. Dulles considera lumea ca fiind o scenă unde au loc în permanentă conflicte, iar sarcina unui serviciu de informații constă în avertizarea la timp a guvernului țării respective în legătură cu orice act ostil sau provocator, indiferent unde ar avea loc acesta. După părerea lui, mai ales în domeniul internațional, este imposibil de prevăzut cu precizie cînd și unde va izbucni o nouă criză, dar un serviciu de informații, în permanentă alertă, trebuie să fie capabil să raporteze corect și operativ tot ceea ce se întîmplă în orice punct de pe glob, în fiecare moment. Susținea, de asemenea, că oameni cu experiență, sprijiniți de acțiuni masive de culegere de informații, pot adeseori să avertizeze pe liderii unei țări înainte ca aceștia să alăbe posibilitatea să întreprindă măsuri în consecință.

Pe de altă parte, faptul că o asemenea avertizare este posibilă nu trebuie ținut secret nici față de inamicul poten-

gial. Secrete trebuie păstrate mai ales sursele și în
prin care se obțin informațiile pe baza cărora se face a
tizarea. Lui Dulles îi era clar că „informațiile curente”
bunai să se sprijine pe studii eficiente și cât mai com-

Dulles a susținut cu ardore unificarea serviciilor de in-
formare militare, așa cum s-a și întâmplat, de altfel, în ma-
joritatea țărilor lumii, deoarece, considera el, sinteze in-
formative utile se pot elabora numai de către acele organe

considera ca fiind cu totul în detrimentul agențiilor de in-
formații să aibă ca angajați oameni care aveau anumite idei
de ele, deoarece, în mod voluntar sau involuntar, ei au ten-

or i-a stat în putință să evite asemenea pericole.

him de incidentul cu avionul U-2 și punerea la cale a inva-
ziei Cubei.

O altă problemă în care Dulles și-a spus răspicat păre-

Ei se comportă ca orice ființă umană. Or, după cum se știe,

vității desfășurate de o anumită organizație are calitatea de
a satisface niște nevoi. În afaceri, această acțiune se concre-
tizează în reclame comerciale. Organele de informații sînt
mele „consumatorului” într-un mod asemănător și să se an-

matorului care are nevoie de un anumit produs. Într-un

rea unor studii de prognoză asupra evenimentelor sau a

rea măsurilor ce se impun în mod evident, pentru a putea

domeniu

JOHN A. McCONE

John A. McCone a luat conducerea C.I.A.

În septembrie 1960, pe o vreme de răcoare, în
ce pe 12 octombrie a dat seama că se va afla în
la 1.48 și că el va sta în fața unei comisiuni de
tate S.I.A. apoi, în 1961, a fost numit Vice Pre-
sident. În 1968, a fost data din nou în discuție

[illegible]

..., elabora, pe ba-
planul de atac asupra

$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2}$

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, both incoming and outgoing, to ensure transparency and accountability. It emphasizes the need for regular audits and reconciliations to identify any discrepancies or errors early on.

...natori privind activitatea cu o desfășurare. Pe baza acc...

Cuvântarea preşedintelui Comisiei de apărare, în una din anticamerele largi ale clădirii Parlamentului

...tru rezistență". Apoi a coborât scările, pentru a fi felicitat personal de comandanții. În acest timp,

Alfred Frenzel era încântat de succesul obținut, iar cînd

[illegible]

La urmat pe secretar pînă în fața unui grup mic de
săi, care, astăzi, fiind pe jumătate...

**ALFRED FRENZEL: agentul
bine implantat**

Cuvîntarea preşedintelui Comisiei de apărare, în una din anticamererele largi ale clădirii Parlamentului din Bonn, a fost primită cu ovale în picioare. El s-a aplecat uşor spre mînistri şi a zîmbit, luînd notă de aplauzele unui grup de tineri. Apoi a coborît scările, pentru a fi felicitat personal de cancelarul Konrad Adenauer.

Alfred Frenzel era încântat de succesul obținut, iar când se întâlnește cu câțiva oameni care îl așteptau, el l-a ur-

La urmat pe secretar pînă în fața unui grup mic de
săteni care îl aștepta. Femeia, purtătoare a
tuturor darurilor tratamentului, Max, pînă la
rîu federal urmat de cîștoșii din grup. Sătenii

vinovat, dar graba cu care și-a dat demisia a întărit suspiciunile.

La început, Frenzel s-a simțit total pierdut. Totuși, nici depresunea morală, nici șomajul nu l-au oprit să facă politică.

Naziștii, deja la putere în Germania, încercau să formeze partidul lui Henlein, al cărui scop consta în alipirea regiunii sudete la „Marele Reich”. Germanii sudeti care intrau în partid primeau mâncare și bani. Citind ziarele la biblioteca publică, Frenzel se întreba dacă trebuie să intre și el. Era o mișcare care l-ar fi asigurat o slujbă, dar el a alun-

Frenzel avea convingeri politice ferme

În 1934, s-a hotărât să se înscrie în Partidul Social Democrat. Gruparea locală a primit cu bucurie un om cu experiență, așa cum era Frenzel. S-a aruncat în activitatea politică cu entuziasmul lui obișnuit și, curînd, a fost numit responsabil cu reclama pentru ziarul local al partidului și apoi pentru ziarul districtului Liberec. Lucrînd cu multă pasiune, a reușit să atragă atenția oamenilor politici locali la alte două

la Praga, care avea să rămîna capitala Cehoslovaciei independente încă cîteva luni. În această perioadă, guvernul ceh

În 1934, s-a hotărât să se înscrie în Partidul Social Democrat. Gruparea locală a primit cu bucurie un om cu experiență, așa cum era Frenzel. S-a aruncat în activitatea politică cu entuziasmul lui obișnuit și, curînd, a fost numit responsabil cu reclama pentru ziarul local al partidului și apoi pentru ziarul districtului Liberec. Lucrînd cu multă pasiune, a reușit să atragă atenția oamenilor politici locali la alte două

În Franța, dar a reșcit în Anglia fără să fi văzut frontul. Aici, a fost detașat în escadrila 311 a aviației de bombardament, unde a lucrat ca bucătar și a stat acolo pînă în august 1945.

Zeelandă și, cu acest gînd, a trecut prin Liberec să-și ia familia. În timpul cît s-a aflat în Cehoslovacia, Frenzel și-a

s-au cerut ajutorul și statul. Mulți cehi de origine germană,

Frenzel a fost alături de angrenat în aceste activități încă, în Zeelandă.

El a devenit un oficial al organizației „Antifar”, care se ocupa cu repatrierea germanilor colonizați de hitleriști în Cehoslovacia. În această calitate, Frenzel stătea la un birou, îmbrăcat în uniforma aviației britanice, purtînd decorații și

La momentul potrivit, Frenzel și-a aranjat și el emigrarea în Anglia.

În aviația britanică și arăta un ceas mare, susținînd că i-ar fi fost dat de regele George al VI-lea al Marii Britanii pentru vitejia sa în timpul războiului. După ce a fost angajat în aviația britanică, Frenzel a rămas în Anglia pînă în 1945, cînd a fost detașat în aviația de bombardament a Statelor Unite. După ce a fost detașat în aviația de bombardament a Statelor Unite, Frenzel a rămas în aviația de bombardament a Statelor Unite pînă în 1945, cînd a fost detașat în aviația de bombardament a Statelor Unite.

Cînd a sosit la S. James, el s-a alăturat organizației locale a Partidului Social Democrat. În 1948, a devenit membru al Consiliului districtual iar în anul următor a

foast ales în Comitetul secțiunii de sud a partidului. După alți doi ani, a devenit deputat în Parlamentul Bavariei.

Frenzel a intrat apoi în Parlamentul Federal de la Bonn.

tre care și cea pentru apărare.

La începutul anului 1956, soția lui a cerut permisiunea Misiunii Militare Cehă din Berlin s-o viziteze pe sora sa nelegitimă care rămăsese la Praga. Deoarece n-a primit nici un răspuns, Frenzel a scris o scrisoare ambasadei Misiunii Cehă, semnând cererea de viză pe o hirtie cu antet oficial. Viza i s-a acordat prompt și doamna Frenzel a plecat la Praga, la 30 martie 1956. Zece zile mai târziu, un coleg de dinainte de război din Partidul Social Democrat Ceh, Alfred Hoffmann, l-a vizitat inopinat pe Frenzel acasă și l-a invitat la Viena ca să discute cu un înalt reprezentant pro-german. Hoffmann l-a spus că el spera că doamnei Frenzel i-a plăcut sejurul la Praga.

Acastă ultimă remarcă l-a pus pe gânduri pe Frenzel. El nu spusese la nimeni unde îi fusese soția. În timpul convorbirii cu fostul său coleg, își imaginase că era prezentat de un reprezentant al Misiunii Cehice din Berlin. El nu știa că Hoffmann era un agent german de informații care dăduse seama că Hoffmann și aluzia finală la viața sa. Hoffmann a spus că el știa totul despre el.

Invitația îi apărea acum în altă lumină. Ca membru al Misiunii Militare Cehice din Berlin, el ar fi fost în posesia unor informații care ar fi putut fi folosite de serviciile de informații germane pentru a desfășura o investigație obiectivă.

În același timp, Frenzel a fost pe punctul de a fi arestat de serviciile de informații germane pentru că ar fi fost implicat în activități de spionaj. El a fost arestat și a fost condamnat la închisoare pentru că ar fi fost implicat în activități de spionaj.

deoarece faptul putea să dăuneze carierei lui. Când a plecat, el i-a dat lui Frenzel un plic. Înăuntru se aflau 3000 de mărci reprezentând diverse cheltuieli. Acum Frenzel întina cu siguranță ce se punea la cale. Tot atunci, s-a căzut de acord ca a doua întâlnire să aibă loc într-o mică stațiune balneoclimaterică de pe malul lacului Constanța, din Elveția.

În cadrul acestei întâlniri, lui Frenzel i s-au cerut informații despre planurile de lungă durată privind organizarea flotei Vest-germane. Frenzel a făcut rost de o parte din aceste planuri și le-a dat celui care îl urmărea la următoarea întâlnire, care a avut loc tot în Elveția.

Deși foarte ocupat cu activitatea diferitelor comisii al căror membru era, Frenzel n-a pregetat să se dedice cu energia-i caracteristică noii sale preocupări: culegerea de informații pentru serviciul de informații ceh. Astfel, sacrificându-și concediul, s-a alăturat unei comisii de deputați federali care a inspectat toate garnizoanele, aeroporturile militare și terenurile de instrucție de la Balтика la Alpi. În calitate sa de membru al Comisiei de apărare, Frenzel avea acces la toate informațiile care erau necesare pentru a desfășura activitatea sa. El a fost implicat în activități de spionaj aerospațial pe o perioadă de cinci ani. De asemenea, a dat o seamă de informații privind diferite planuri ale NATO.

Împ de 18 luni, Frenzel a dus o activitate deosebit de intensă pentru a obține informații care ar fi putut fi folosite de serviciile de informații germane. El a fost implicat în activități de spionaj aerospațial pe o perioadă de cinci ani. De asemenea, a dat o seamă de informații privind diferite planuri ale NATO.

În același timp, Frenzel a fost pe punctul de a fi arestat de serviciile de informații germane pentru că ar fi fost implicat în activități de spionaj. El a fost arestat și a fost condamnat la închisoare pentru că ar fi fost implicat în activități de spionaj.

sing to explain a new idea, a different perspective
 in general terms, particularly in the area of related in-
 formation processing and problem solving. The use
 of the term "problem solving" is preferred over a term
 such as "problem solving" which is more specific in focus
 and may be more appropriate for a more formal or
 NALC presentation. The term "problem solving" is a
 fast fact in verification.

fînd ~~un~~ și încontinuu. La 28 octombrie, fiulul care-l ur-
mă pe Altmann a observat un schimb de serviete între
acesta și un ~~un~~ gras pe care l-a depășit pe cînd mergea pe
stradă. Altf Altmann cît și cetățeanul respectiv aveau ser-
viete identice și doar perspicacitatea și ~~un~~ l-au
făcut pe acesta să observe schimbul ce
Filorul a ajuns repede din urmă persoana în cauză și s-a
convins că aceasta nu era altcineva decît Frenzel. Acum
există,
în un martor care putea confirma că li văruse pe cei doi
făcînd

În aceeași zi, a fost arestat și „Langer”. Cel doi au ne-

Procesul a avut loc la 24 aprilie 1961, la Karlsruhe. Frenzel a fost condamnat la 15 ani de închisoare. Pe căi neoficiale, s-a reușit că, după o foarte scurtă perioadă de detenție, Frenzel să plece în Cehoslovacia.

foarte atent verificată. Există astfel riscul să apară niște în-
trebări cărora să nu fie capabil să le dea un răspuns pe de-

(Miscarea generală a tuturor oamenilor de origine ruseas-

se resemnaseră de mulți. R.O.N.D.D. devenise mai mult un
fel de club, unde emigranții ruși se strungeau din când în
când și povesteau ce-au mai făcut, ce schimbări mai interven-
iseră etc.

Cîteva luni mai tirziu, membrii N.T.S.-ului, remarcând
activitatea bună depusă de Horunji în R.O.N.D.D., i-au pro-
pus să intre în organizația lor. Întrucît era deja membrul
unei organizații de emigranți, s-a considerat că nu mai era
necesară verificarea lui pentru a fi primit în N.T.S. Deven-
ind membru activ al N.T.S.-ului, Horunji s-a împrietinit cu

te lecții viitorilor spioni și sabotori care urmau să acționeze
pe teritoriul U.R.S.S. Talentul pedagogic, experiența în acest

preferat al tuturor elevilor. În general, preda lecții privind
recrutarea agenților, aprecierea informațiilor, me-
todele de indoctrinare. Prelegerile sale erau deosebit de
apreciate, astfel încît profesorii de la alte școli de spionaj,
de la Kaufbeuren, Bad Wiessee și Bad Woerishofen veneau
să-l asiste la ore pentru a se documenta și a surprinde teh-
nica folosită în predarea noilor cunoștințe

Deseori, Horunji era dus la secțiile C.I.A. din Bonn, Bad
Godesberg, Frankfurt și Heidelberg pentru a da sfaturi ame-
ricanilor în probleme referitoare la Uniunea Sovietică

În felul acesta, Horunji a reușit să ocupe o poziție care

formați sovietici a aflat că deși școlile de spionaj aparțineau
oficial de N.T.S., planurile de învățămînt și banii necesari
erau furnizați de C.I.A.

Spionii erau recrutați de N.T.S. și instruiți la școlile

tiv le dădea și îi asigura C.I.A. Elevii care se remarcrau în
mod deosebit erau trimiși de către C.I.A. la cursuri de spec-
ializare în Anglia, Olanda sau în alte țări occidentale

informații despre conducătorii N.T.S.-ului și ofițerii C.I.A.
cu care venea în contact. Totodată, s-a ocupat de recrutarea

format, un...
case...
avea...
pe Elisabeth W...
asemenea...
care, la nevoie, putea să le mînuie.

C.I.A. putea să... organiza... a figu-
lor...
vietică după... a fost

rea de constituire, ce a avut loc în luna noiembrie a anului 1952, Horunji a luat cuvîntul, chemînd la întreprinderea de acțiuni concrete împotriva Uniunii Sovietice, și a propus să se elaboreze o „cartă a drepturilor pentru cei care și-au riscat viața fugind din rîndurile armatei sovietice”. Propunerea a fost primită cu aplauze furtunoase și, în aceste condiții, alegerea lui Horunji în comitetul de conducere al noii organizații. După aceea, Horunji a început să recruteze membrii de primă mînă în ZOPE, el fiind cel care studia dosarele întocmite de către C.I.A. pentru fiecare fugar. Aceste dosare constituiau documente strict secrete și conțineau toate datele privind persoanele în cauză.

Marea cantitate de muncă depusă, precum și viața dublă pe care o ducea au început să-și spună cuvîntul. La sfîrșitul anului 1952, Horunji a început să se simtă epuizat și să se gîndească la părăsirea țării. A făcut acest lucru deoarece devenise cunoscut că el fusese în contact cu un agent de informații de către cineva din conducerea N.T.S.-ului. C.I.A. a devenit interesată de el și l-a chemat la Washington. Horunji a fost interviuit de un agent al C.I.A. și i-a prezentat un raport al lui Horunji către secretarul de Stat al SUA.

Pe bucata de mătase erau scrise informații cu privire la activitatea lui Horunji în ZOPE și la contactul său cu un agent de informații. Horunji a fost chemat la Washington și a fost interviuit de un agent al C.I.A. și i-a prezentat un raport al lui Horunji către secretarul de Stat al SUA.

În proces, Horunji a făcut tot posibilul să o salveze de la moarte pe Elzabeth, dar a fost condamnat la 14 ani de închisoare. După eliberare a dispărut din R.F.G. Germaniei.

HEINZ FELFE: spion de profesie

În toamna anului 1962, în R.F.G. Germaniei au fost arestați doi ofițeri din Serviciul Federal de Informații, condus de generalul Gehlen. Unul dintre cei arestați era Heinz Felfe, șeful Departamentului III-F de informații.

Datorită poziției pe care o ocupa, Felfe era în măsură să cunoască toate activitățile desfășurate în cadrul serviciului de informații. Măsurile contrainformative întreprinse

Chiar și după arestarea sa, Felfe a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G. Arestarea lui și a complicilor săi, Hans Clemens și Erwin Tschorn, a fost o lovitură puternică pentru serviciul de informații. Felfe a fost condamnat la 15 ani de închisoare. După eliberare, a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G. Arestarea lui și a complicilor săi, Hans Clemens și Erwin Tschorn, a fost o lovitură puternică pentru serviciul de informații. Felfe a fost condamnat la 15 ani de închisoare. După eliberare, a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G.

Postul de bibliotecar se încredința deținutului ce dovedea că poate să scrie și să citeze în limba germană. După eliberare, a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G. Arestarea lui și a complicilor săi, Hans Clemens și Erwin Tschorn, a fost o lovitură puternică pentru serviciul de informații. Felfe a fost condamnat la 15 ani de închisoare. După eliberare, a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G.

Apoi, după ce a părăsit Germania, a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G. Arestarea lui și a complicilor săi, Hans Clemens și Erwin Tschorn, a fost o lovitură puternică pentru serviciul de informații. Felfe a fost condamnat la 15 ani de închisoare. După eliberare, a continuat să transmită informații către serviciile de informații ale R.F.G.

ruhe erau folosiți de diferite redacții ale unor reviste și zăre pentru împachetarea și expedierea publicațiilor respective la cititori. Întreaga operațiune se desfășura sub supravegherea unui deținut numit Kurle.

Felfe și Ziebell au luat legătura cu Kurle și i-au promis că, dacă li ajută, îi vor răspunde cum se cuvine după ieșirea din închisoare. Kurle a fost de acord să introducă scrisori într-un număr de exemplare ale unei reviste oarecare, pe care să le trimită apoi la adresele indicate de Felfe. Mesajele către exterior erau scrise cu cerneală simpatică, fabricată de Felfe din apă și albastru, fiind, totodată, codificate cu ajutorul unui cod bazat pe un pasaj din lucrarea lui Werner Keller „Biblia ca istorie”.

Al doilea canal de legătură era foarte simplu și ușor de folosit. Felfe a cerut permisiunea să-l scrie mamei, care locuia în RDG, și de la care avea voie să primească scrisori. Bineînțeles că scrisorile erau cenzurate, dar numărul nu i-a trecut prin minte să citească și printre rînduri, luînd în con-

ști sovietic era ținut la curent cu modul cum avansa anche-

anumite aspecte sensibile și foarte actuale.

pentru a-și desfășura activitatea

De asemenea, s-a proiectat un plan de evad.

Felfe îi rugase pe informator, care urma să se elibereze în curînd, să ducă niște scrisori la Misiunea comercială sovietică din Berlin. Scrisorile n-au ajuns la destinație, ci la secția de poliție.

El s-a născut în 1918 și a lucrat în cadrul serviciilor de informații naziste. Internat într-un lagăr, în 1945, a fost eliberat un an mai târziu. În 1950, s-a întâlnit cu vechiul său prieten.

tribunal italian, eliberîndu-se din detenție în 1949.

Întîlnirea dintre cei doi a avut loc la un alt fost prieten și consătean de-al lor. Erwin Tiebel. Acesta devenise un

a fost încîntat să ajute pe cineva dintre vechii prieteni să uite anumite neplăceri. Tiebel s-a angajat să-i ofere lui Cle-

scrisoare, soția îi anunța că i-ar putea găsi ceva de lucru.

taseră niciodată relații afective deosebite, el nu vedea de ce să nu dea curs invitației. Cînd a ajuns la Dresda, soția i-a făcut cunoștință cu niște prieteni de-ai ei, ofițeri sovietici.

toată Germania răsăriteană, dormind, mîncînd și bînd la cele mai scumpe hoteluri și restaurante. Apoi s-a trecut la prietenii comuni.

Karlshorst, unde a fost prezentat colonelului „Max” Alci. Aici a avut loc recrutarea lui Clemens, cărui i s-a atras atenția că trebuia să se gîndească la viitorul său, viitor ce putea fi făcut mai bine în țara sa. El a acceptat să colaboreze cu serviciul de informații sovietic.

Clemens n-a avut nici o obiecție de făcut, așa că a pri-

carea să încerce să se angajeze în unul din serviciile de in-

Felfe: colonelul „Max” i-a cerut să-l convingă pe Felfe să colaboreze și el cu serviciul de informații sovietic

Felfe, care lucra în perioada aceea la Ministerul pentru problemele întregii Germanii, a acceptat.

Imediat ce s-au înțeles asupra faptului că nu aveau nimic de pierdut dacă colaborau cu sovieticii, cei doi au trecut la elaborarea unui plan prin care să execute și coalită misiune dată de către sovietici: pătrunderea în serviciul lui Gehlen.

Făcând investigațiile necesare, ei au aflat că un alt fost coleg de-al lor, colonelul Krichbaum, funcționa în calitate de șef de secție la Bad Reichenhall, unde a cerut să fie primit în audiență de colonelul Krichbaum. Întrevederea între Clemens și Krichbaum s-a desfășurat într-o atmosferă deosebit de cordală, iar rezultatul concret a constat într-o promisiune fermă privind angajarea lui Felfe și Clemens în serviciul comandat de Gehlen.

cu ofițeri din serviciul de informații sovietic, cu care ocu-

ale întoarcerii lor activități

După această perioadă de instruire, Felfe și Clemens au ocupat posturile din cadrul serviciului lui Gehlen, fiind în

1945

pe Felfe

1945

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

pe Felfe

a

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

1945

...răstărite, la el concentrându-se și datele primite, în
...și vest-germane

În mod regulat, Felfe primea liste cu agenți germani
...nizate de aceștia, precum și o copie a instrucțiunilor ce li se
trimiteau. De asemenea, Felfe primea toate informațiile des-
pre oameni bănuți că ar lucra pentru sovietici, precum și

documentele ce li treceau prin mână și le transmitea sovietici-
lor, neutilind, bineînțeles, nici pe cele pe care le întorcea el
însuși. Datele privind personalul serviciului lui Gehlen, pro-
cesele-verbale ale ședințelor la nivel înalt cu privire la o
serie de probleme informative, rapoartele speciale referi-
toare la unele acțiuni, toate primeau contur pe filmele lu-
crate în biroul lui Felfe. Nimic din ceea ce Felfe afla nu era
omis din notele informative pentru sovietici. La proces, Fel-
fe și Clemens au recunoscut că au predat sovieticilor 15.000
de fotocopii ale unor documente strict secrete, precum și 20
de benzi cuprinzând înregistrări ale unor discuții, ședințe
sau instruirii pe linie de muncă

De altfel, porția pe care o aveau cei doi agenți le per-
mitea să culeagă cele mai importante informații, singura
problemă constând în transmiterea acestora sovieticilor.

Pentru rezolvarea acestei probleme, în afară de Tiebel,
care a predat nenumărate documente soției lui Clemens, au
mai fost folosite cu succes ascunzătorile și diferiți alți agenți
de legătură. Clemens obișnuia să folosească și transmisiile
radio codificate

arrestati după 12 ani de activitate. Peife a fost arestat în timp ce se afla în vizită la părinți, în orașul de frontieră german-italian, la 10 kilometri de graniță. El a fost condamnat la 14 ani închisoare, Clemens la 10, iar Tiebel la trei ani.

GEORGES PAQUES sau spionul
care a vrut să „devanseze istoria”

Cînd dr. Imek Bernsteîn, fost membru al Brigăzilor internaționale, medicul și prietenul lui Georges Pâques, i-a prezentat pe acesta din urmă, în 1943, consilierul de ambasadă sovietic Alexandr Gusovski, n-a făcut-o nici întîmplător și nici datorită unei inspirații de moment. Cîștigul de informații sovietice nu obișnuiește să improvizeze cînd fac recrutări Dr. Bernsteîn este un bun psiholog, iar Gusovski un „manipulator” de oameni excelent. El știu că acest fiu de frizer din Châlons-sur-Saône suferă întru-cît, aparținînd unui mediu modest, se ridică cu greu în ierarhia socială și politică, chiar dacă are o serie de studii și diplome. În Școala Normală Superioară, Pâques s-a remarcat, prin jurul anilor '30, ca un individ cu spirit vioi și caustic, destul de inteligent și cu un sentiment de independență foarte dezvoltat. El avea ca prieteni oameni diferiți: Pierre

În anul 1939, Păques a fost numit profesor la Nica, un-
italiană milita în partidul de extremă-stângă.

Spiritul de rândă a prins la aceste genuri de personaje, crescute în tradițiile țării, dar acrite din cauză că nu

[illegible]

riului agent, despre antiamericanismul și ambițiile lui, despre gustul pentru zvonuri și birfeli la adresa colegilor, despre, în sfârșit, modul lucid în care aprecia faptele și oamenii. Cu toate acestea, Gusovski a trecut la recrutarea lui Paques taionând mai întâi terenul. La început, în discuțiile purtate cu

noia lume în curs de formare, la relațiile dintre aliați. Cu această ocazie, consilierul sovietic a remarcat că atunci când s-a spus că nu era neapărat nevoie să ai sentimente pro-comuniste ca să lupți pentru instaurarea unei lumi mai bune, că era vorba de o înșelăciune, că era vorba de o manipulație, finanțe, Georges Pâques s-a arătat interesat. În plus, pentru a putea să realizeze că în Europa există o mișcare care dăna să elimine de aci Franța, o apropiere de URSS era de dorit.

În timpul conversațiilor vitoare, Gusovski i-a solicitat lui Pâques câteva informații. Nu i s-a „cerut” să trădeze, dar având în vedere anumite sentimente de simpatie ce în-

Nume prin care arabii desemnează partea de nord a Africii:
Marocul, Algeria și Tunisia

de Angliei. Privile lucrurile prin această pricină. Pă-
re că pe lângă aceasta, în discuțiile noastre, problema
atitudinii pe care UR.S.S. trebuia s-o adopte față de
Franța iar aceasta cu atât mai mult cu cât asemenea con-
versații și schimburi sincere de vederi nu erau, după cum se
știa, posibile între diplomați.

Curind insa, a fost vorba de cu totul altceva decit de
a se pune pe seama lui Gheorghe Gheorghiu-Dea la
unul din cele mai importante momente ale vietii sale la
partea noastra. In primul rind, pe seama voiei si a vo-
luntatii sale personale. Pe al doilea, pe seama convingerilor
politice si ideologice care erau pe atunci la el foarte clar
definite. In al treilea rind, pe seama faptului ca, in calitate
de membru al Comitetului National de Securitate, el era
obligat sa se pronunte asupra tuturor actiunilor care se
desfasurau in cadrul aparatului de securitate. In al patrulea
rind, pe seama faptului ca el era membru al Comitetului
de Planificare si ca, in calitate de membru al acestuia, el
era obligat sa se pronunte asupra proiectelor politice, eco-

Intilnirile clandestine au fost reluate după trei luni, la Paris. Fiecare intilnire era fixată într-o zi, o oră și într-un loc anume stabilit dinainte. De la Cabinetul Înaltului Comisar al P.L.E. s-a trimis în Marea Britanie un mesaj prin care se cerea ca toate activitățile de spionaj să fie suspendate până la sfârșitul războiului.

Păques avea prieteni peste tot la Ministerul de Interne a Ministerului Afacerilor Străine a Asociației Evreilor din România, Societății poeziei la Academia Națională de Științe, acces peste tot, în orice moment, în orice loc, în orice timp, în orice perspectivă...

va ore părăsea Franța!

Cînd au aflat de arestarea lui Georges Paques, mulți dintre prietenii acestuia au început să se agite, crezînd că oc era o provocare. Alții, dimpotrivă, au preferat să și să intre în umbră, ori să-și caute scuze spunînd că un „pacifist“.

La interogatoriu, Georges Paques a răspuns: „Eu am totuși de mult timp opinia: încă de pe vremea cînd mă aflam la Alger, eu am considerat că era necesar ca să contrabalansăm tendințele anglo-saxonilor de a ne uzurpa drepturile, cu o apropiere față de URSS“.

Dar oare serviciile de securitate ale statului au fost chuar

găturilor pe care le întrețineau și care puteau fi calificate puțin sigure. Cu toate acestea, protectorii săi din acea vreme

continuă

era deloc dezunit. În anchetă și la proces s-a trecut ușor în instanță „n-au binuit nimic“ despre activitatea agentului, „n-au văzut nimic“ și au încercat să l „anemic“ pe procuror. Alții au cerut să fie iertat, motivînd că își trădase țara pentru a „devansa“ politica guvernului, că a făcut acest lucru cu intenții bune.

Oare te gîndea despre toate acestea Georges Paques în momentul cînd i se comunica sentința de condamnare la închisoare?

FEMEI ÎN SISTEMELE DE CULEGERE A INFORMAȚIILOR

Există dificultăți în fiecare meserie, dar pentru cei care se dedică activității de informații riscurile și hazardul sînt infinit mai mari. Indiferent de succesele obținute, informații date în greș sau omise pot avea consecințe oribile de mare ar fi rezultatul unei informații eronate în unele cazuri, în special în timp de război, chiar moartea.

Probabil și datorită acestui fapt, pînă nu de mult, în domeniul informațiilor de război, femeile s-au reținut ca atare.

În cel de-al doilea război mondial însă, femeile au ajuns să aibă un rol important în câștigarea victoriei asupra inamicului, pe măsură ce războiul mergea dintr-o parte pe cea cealaltă, femeile făceau munca de birou, dar și munca de câmp, asigurându-se că informațiile erau corecte și utile.

Folosește în calitate de curier, deșteptătoare, de agent caselor de informații internaționale, de agent de informații, în multe alte situații, femeile și-au dovedit înaltăta

toate acestea, trebuie să ai o încredere impetivă, pe care trebuie s-o avari întotdeauna dumneavoastră;

— culegeți orice fel de informație, fără a manifesta un interes excesiv, pentru a nu vă împiedica de la activitatea voastră sau a celor pe care trebuie să le obțineți. Cerindu-le cu prea multă insistență, vă veți trăda dorința de a afla un anumit lucru;

— ascundeți întotdeauna sub o mască de aparență inofensivă, pentru că nimeni nu trebuie să știe că aveți notate unele cifre sau dimensiuni este mai bine să le dați forma unor cheltuieli personale;

— nu vorbiți și nu vă comportați altfel decât în limitele unei conversații obișnuite, pentru a nu faceți un guraliv;

— evitați orice tentație de a face pe atotștiutorul, de a epata, de a fi prea original, prea ingenios. Amintiți-vă de faptul că, în viața voastră, trebuie să vă păstrați un anumit echilibru, să nu vă lăsați purtați de valurile emoțiilor și să nu vă pierdeți în jocurile de imaginație.

În viața voastră, trebuie să vă păstrați un anumit echilibru, să nu vă lăsați purtați de valurile emoțiilor și să nu vă pierdeți în jocurile de imaginație. În viața voastră, trebuie să vă păstrați un anumit echilibru, să nu vă lăsați purtați de valurile emoțiilor și să nu vă pierdeți în jocurile de imaginație.

muritorilor, cel mai adesea nu este decât perseverență deosebită, care vă permite să vă păstrați un anumit echilibru, să nu vă lăsați purtați de valurile emoțiilor și să nu vă pierdeți în jocurile de imaginație.

— verificați continuu dacă nu sînteți urmărit. În viața voastră, trebuie să vă păstrați un anumit echilibru, să nu vă lăsați purtați de valurile emoțiilor și să nu vă pierdeți în jocurile de imaginație.

— nu faceți exces de băutură. Aveți încredere în voi înșivă, în capacitatea voastră de a vă păstra un anumit echilibru, să nu vă lăsați purtați de valurile emoțiilor și să nu vă pierdeți în jocurile de imaginație.

nu considerați niciodată că

dusmănie aparentă,

este

este

Mette
deve
g
t
(a

ODETTE SANSOM

Odette Sansom, o englezoaică născută în Franța, mamă a trei fetițe, se stabilește cu câțiva ani de zile în Londra. În vara anului 1942, cînd avea 30 de ani, Odette Sansom a trimis o scrisoare Ministerului de Război, în care îi scria că are trei copii și că ar putea să-l ajute pe un agent francez să scape din țară. În vara anului 1942, cînd avea 30 de ani, Odette Sansom a trimis o scrisoare Ministerului de Război, în care îi scria că are trei copii și că ar putea să-l ajute pe un agent francez să scape din țară. În vara anului 1942, cînd avea 30 de ani, Odette Sansom a trimis o scrisoare Ministerului de Război, în care îi scria că are trei copii și că ar putea să-l ajute pe un agent francez să scape din țară.

Înainte de a se încheia anul 1942, Odette avea să fie înfățișată. În vara anului 1942, cînd avea 30 de ani, Odette Sansom a trimis o scrisoare Ministerului de Război, în care îi scria că are trei copii și că ar putea să-l ajute pe un agent francez să scape din țară. În vara anului 1942, cînd avea 30 de ani, Odette Sansom a trimis o scrisoare Ministerului de Război, în care îi scria că are trei copii și că ar putea să-l ajute pe un agent francez să scape din țară.

Singură, noaptea târziu, avînd în urma ei trei luni de pregătire specială, Odette a debarcat cu ajutorul unei plute pe o plajă de pe coasta franceză.

Îndeplinind sarcina de curierat, ea a predat banii agenților acceptați și a transmis în Anglia un post de radio clandestin pentru a le transmite în Anglia a

În împotriva cotropitorilor. În toate aceste acțiuni, Odette a dat dovadă de un curaj neobișnuit.

În secretă s-a încheiat. Supusă unor torturi groaznice și amenințată cu moartea, ea a refuzat să divulge locul unde se ascundea operatorul unui post de radio clandestin și un

torturată continuu. Astfel, la un interogatoriu a fost cu fierul roșu, iar altă dată i s-au smuls unghiile degetelor de la picioare, în scopul de a o sili să spună numele și adre-

Din ferecure, trupele aliate au sosit la lagărul de la Ră-
tanică, „George Groux”.

MARIA KNUTH

Cazul Mariei Knuth este primul caz de

ce a urmat imediat conflagrației mondiale.

În 1947, în Berlin, multă lume suferea de
pentru a
de război
pentru a
de război
de război

numeroasă, care se adaptează tuturor situațiilor și știu să

Proprietara magazinului de obiecte vechi la care Maria Knuth a venit să vîndă o haină de blană era Marie-Louise Frankberg. Maria Knuth era o femeie micuță, brunetă, dar sigură pe sine, foarte elegantă, și avea în jur de patruzeci de ani. Marie-Louise era blondă, înaltă, avea aceeași încredere în sine și, probabil, de aceea între ele s-a stabilit foar-

Marie-Louise s-a oferit să-i plăteze cuiva haina de blană și i-a povestit despre modul în care reușea să vîndă dife-

de măști vestii și cum, de multe ori, reținea pentru ea și partenerul său unele lucrări deosebit de valoroase. Cînd a

O săptămîină mai tîrziu, Marie-Louise i-a înmînat Ma-

de blană. Este demn de remarcat și faptul că Marie-Louise nu și-a oprit comisionul pentru serviciul adus. Astfel, cele două au ajuns să se împrietenească. Cîrînd după aceea, deoarece nu se simțea bine, Maria Knuth s-a internat în spital pentru niste

În spital, Maria Knuth s-a simțit rău, doctorii i-au făcut

[illegible]

tinările dintre Manfred și Maria s-au rărit, ca într-o bună zi să înceteze definitiv. Pentru Maria, acest fapt a constituit un șoc și de-abia atunci și-a dat seama ce mult își iubea soțul. Tiroasele pe care i le dăduse admiratorilor n-o încântau deloc. Către sfârșitul anului 1943, un producător de filme a auzit-o cântând și s-a dus, după spectacol, la cabina ei să o felicite. S-au plăcut și, curând au devenit amant. Producătorul de filme a supus-o unui test în unul din studiourile din Hamburg. Testul s-a dovedit un succes și i s-a dat rolul principal în filmul "Die Frau in der Mauer". După acest succes, pe care l-a avut în parte și pentru că era o femeie tânără și frumoasă, a început să se simtă în siguranță. Într-o noapte, însă, în timp ce se afla în camera sa, a simțit că cineva o atinge. Când a deschis ușa, a găsit în fața ei un bărbat necunoscut. Când a văzut că este un străin, a strigat și a cerut ajutor. Într-o noapte se găsea într-un spital, înfășurată în bandaje.

[illegible][illegible]

Doau zile mai târziu, Heiko s-a retras și i-a povestit ceva despre trecutul său. A studiat istoria artei și un timp a fost redactor al unei reviste literare, dar a renunțat curând la această îndeletnicire, în favoarea unui post mai bine plătit dintr-o agenție de reclame comerciale. S-a căsătorit cu o secretară, dar, în același timp avea și o amantă, o tânără evreică cu numele de Ruth. A subit-o mult pe Ruth și a făcut totul ca să nu fie trimisă în lagăr. Tot în scopul de a o apăra pe Ruth, dar și pentru a evita să fie trimis pe front, s-a angajat să lucreze la secția de propagandă a Institutului Comandament militar german. În 1944 în ciuda tuturor intervențiilor lui, Ruth a fost arestată. Heiko a încercat tot ce i-a stat în putință ca să o elibereze, dar nimeni nu a putut să-l ajute.

Cînd a cîzut Berlinul, în mai 1945, Heiko a fost luat prizonier de către sovietici, dar, după un an, a fost eliberat. Revenit la Berlin, s-a întîlnit cu Marie-Louise pe care o cunoștea din anul 1943, și au hotărît să lucreze împreună la acel magazin de obiecte vechi.

În același timp, ei au hotărât să locuiască împreună, fără a se căsători însă și fără a se amesteca unul în afacerile sentimentale ale celuilalt, fiecare fiind liber să facă ce dorea.

Pe Maria Knuth, faptul că între Heiko și Marie-Louise nu era nimic serios din punct de vedere sentimental n-a putut decât s-o bucure.

Cînd i-a tacut cea de-a treia vizită, Heiko i-a propus să lucreze în calitate de achizițor la magazinul de vechituri și i-a oferit pentru acest lucru 400 de mărci pe lună. Deși mai avea de făcut analize și de așteptat rezultatele la altele, Maria Knuth a părăsit repede spitalul și s-a prezentat la locul de muncă. Marie-Louise i-a urat bun venit și i-a ex-

plecat ce avea de făcut. Două zile mai târziu, Maria a plecat în prima ei deplasare în Germania de vest. Trebuia să ducă o serie de tablouri cu rame, nite cărți și câteva statuete la un apartament al lui Heiko din Frankfurt. Aici, Maria Knuth urma să se întâlnească cu Heiko pentru a primi noi înșăreănări. Heiko a venit în apartament, care ținea loc și de birou, să-l întâlnească pe Heiko. El avea în camera sa câteva sculpturi din lemn la Essen, să-l aștepte cărți vechi de la Düsseldorf, să predea un plic la Köln și să plece cu corespondența, care urma să o pregătească între timp Heiko, la Berlin.

Aceste misiuni, combinate cu întâlnirile amoroase cu Heiko, în apartamentul din Frankfurt, au durat un timp și au fost pe placul Mariei Knuth. Apoi și-a dat seama că în mun- lit că Heiko băuse cam prea multă șampanie și că era într-o dispoziție bună, i-a spus că știa totul despre adevăratele lui ocupații. Spre surprinderea ei, Heiko i-a replicat că nu înțelegea de ce o femeie cu inteligența ei își dăduse atît

constituiam doar o acoperire pentru o acțiune mult mai serioasă. Apoi a adăugat că, cu toate acestea, pe Gregor nu putea decât să-l înceteze recrutarea pe care o făcuse. Vă- oarecare Gregor, despre care nu-i vorbise niciodată, Heiko

de magazinul Mariei Knuth, despre clienții pe care li avea. O săptămână mai târziu, preda consului polonez hăr- și să-l procure și altele. El era foarte interesat de

Marie-Louise. Heiko și-a dat seama că acțiunile lui puteau fi considerate legale, dar consului pătea bine și, în plus, făcea și el parte dintre aliați. Din punctul de vedere al lui

sa în slujba cui se găsea.
La următoarea vizită, consului a dat cărțile pe față și i-a spus lui Heiko că, prin acțiunile sale, furnizase informa- tiu serviciului secret polonez, o infracțiune deosebit de gravă. El colabora în continuare cu polonezii, Heiko, fără a ezita, și-a exprimat acordul. De altfel, mersele prea departe pentru a mai putea da înapoi.

Cu timpul, Heiko Kunze avea să vadă că, de fapt, con- sulul era oțter de informații, iar șeful lui direct nu era al- tul decât oțterul care-l anchetase în timpul prizonieratului și căruia li promisese colaborarea după eliberare.

În cursul mai multor întâlniri, Heiko a primit instruc- tiuni să organizeze o rețea de spionaj și să pună la punct un serviciu de curierat foarte eficient. Cartierul general al acestei — „Kolberg”

Rețelei i s-a trasat sarcina să culegă informații despre Consiliul economic bizonal, înființat la sugestia americanilor. Interesau în mod deosebit obiectivele, fondurile și per- sonalul acestui nou organ. De asemenea, rețeaua avea mi- în Germania.

Pentru a putea executa toate aceste misiuni, Heiko Kun- ze avea nevoie de documente de identitate valabile în Ger- mania. El a găsit la un bătrîn de familie bună, care lucra la secția de poliție din Frankfurt. Făcînd pe oțterul galant de altădată, Heiko a scurpulele în seara

...asta pe care... bătă ceva la mașină, să dactilografizeze un exemplar în plus pentru Heiko.

O altă problemă grea, pe care Heiko Kunze trebuia să o rezolve, înainte de a trece la treabă cu toate forțele, consta în găsirea unei reședințe la Frankfurt. Această reședință trebuia să fie un loc care să nu atragă prin nimic atenția asupra sa.

Din nou Kunze a folosit vechiul sa tactică. A convins o văduvă, trecută de prima tinerețe, care îi primise cindva să doarmă la ea de câteva ori, să-l ia în gardă. Văduva a acceptat, iar Heiko a făcut-o curiera lui.

După câteva luni de activitate, rețeaua sa începuse să prindă din întințiri, rute de urmat pentru curieri, toate acestea avînd central al rețelei. Din Frankfurt, informațiile culese erau...

...la celălalt...

...în fapt că...

marcă dragoste a lui Heiko pentru că se ofișe cu timpul, iar durerea pentru care se internase în spital reapăruse.

Analizele medicale au scos la iveală faptul că era bolnavă de o boală incurabilă și înspăimîntătoare - cancerul. Doctorii i-au spus că mai avea de trăit cel mult doi ani. Cu toate acestea, a continuat să lucreze cu aceeași pasiune ca mai înainte. Cînd Heiko, din nu se știe ce motive, s-a sinucis, comanda rețelei de agenți a revenit Mariei Knuth. Ea a învățat să manipuleze aparate de emisie-recepție, a studiat codificarea și decodificarea, modul în care se puteau organiza ascunzători, cutii poștale, gazde ale caselor de întîlniri, arta fotografierii și transmiterii informațiilor.

Sarcinile rețelei „Kolberg”, după ce a preluat Maria comanda, constau în culegerea de date secrete despre efectivele și armamentul trupelor britanice și americane aflate în zonele ocupate, precum și despre poliția vest-germană, care, conform unor informații, avea să constituie nucleul viitoarelor forțe armate germane. Cea de-a doua misiune era ușor de îndeplinit, întrucît unul dintre informatori Mariei Knuth, Westbelt, reușise să se strecoare în poliție și dispunea de posibilități pentru a informa despre personalul acestui organ și toate schimbările ce aveau loc în legătură cu el.

Se pare că Maria Knuth dispunea de mari calități pentru munca de informații, întrucît cei care o foloseau i-au pus la dispoziție sume importante de bani pentru a închiria la Köln un apartament, unde dădea serate la care invita personalități ale administrației vest-germane.

Interesau în mod deosebit informațiile cu privire la intențiile...

și de a face din R. F. a Germaniei un membru activ al ei. Maria Knuth nu folosea seratele sale în primul rînd în scop...

...să pătrundă în „Anti-Blau”...

maniei. Aducându-și aminte că Heiko Kunze fusese bun prieten cu un colonel ce lucra în această organizație, l-a căutat și l-a rugat să o ajute să se angajeze ca secretară în viitorul minister. Colonelul a vrut să o ajute, dar o vagă bănuială și-a strâmbat în față. De ce o femeie bogată cum părea să fie Maria Knuth dorea să se angajeze ca secretară? Înainte de a propune angajarea ei, colonelul a cerut să fie verificată de către organul de contrainformații militare. După prima investigație au ieșit la iveală călătoriile ei în Berlinul răsăritean, faptul că fusese amanta lui Heiko Kunze despre care contraspiionajul deținea o serie de informații cum că ar fi făcut spionaj în favoarea unei puteri străine ei, pe deasupra, nu avea cunoștințele necesare pentru postul pe care-l solicita!

Un ofițer de contraspiionaj, căpitanul Peterson, a primit ordin să se ocupe mai îndeaproape de cazul respectiv. Acest ofițer, care se asemăna foarte mult la înfățișare cu Heiko Kunze, a făcut cunoștință cu Maria Knuth, invitând-o la restaurante, spectacole și la plimbări.

Nu după mult timp, mai ales după ce Maria a aflat că Peterson avea unele relații prin care îi putea fi de folos, cei doi au devenit prieteni intimi. Astfel, au început să se întâlnească zilnic și să discute o mare varietate de subiecte. De la Peterson, Maria a aflat o serie de „informații” despre „Amt Blank” pe care le-a transmis polonezilor. Intr-o zi, Peterson i-a spus că în timpul unui accident de circulație avariase o mașină a serviciului și că nu avea bani pentru a plăti reparația. Maria „n-a scăpat” ocazia și i-a spus că ea cunoștea un grup de industriași ce ar fi plătit bine pe cel care i-ar fi ajutat să afle planurile privind reorganizarea forțelor armate germane, deoarece voiau să facă oferte privind fabricarea de armament și echipament militar.

La următoarea întâlnire, Peterson i-a adus un document ce părea să fie foarte important și care putea să-i intereseze mult pe „industriașii” respectivi. Maria a fost încântată de el și, când i-a propus să îl dea câteva zile, Peterson, îngrozit, a refuzat, spunând că-l luase dintr-un seif, după ce ple-

asera toți ofițerii acasă și că, neapărat, trebuia să-l pună la loc a doua zi dimineața, mai înainte ca aceștia să vină la serviciu.

Fiind pregătită pentru o asemenea eventualitate, Maria a fotocopiat documentul în prezența lui Peterson, care, de altfel, a rămas să doarmă la ea toată noaptea. A doua zi, Maria Knuth a plecat la Berlin, fiind filată de agenți ai serviciului de contraspiionaj. La însoțirea de la Berlin, i-a dat lui Peterson banii necesari pentru ca acesta să plătească „reparația mașinii”, precum și o listă cu zece întrebări. Dacă răspundea la întrebările respective urma să i se dea destui bani ca să poată să-și cumpere și o mașină nouă. Între timp, Maria s-a îndrăgostit de-a binelea de Peterson și a hotărât să-i spună adevărul, încercând, totodată, să-l recruteze.

Peterson a fost de acord să lucreze pentru serviciul de informații polonez.

Rolul lui Peterson de agent al serviciului de informații polonez n-a durat mult, întrucât veridicitatea informațiilor furnizate de el a lăsat de dorit.

Maria Knuth a fost arestată în primăvara anului 1952. Procesul a avut loc la 26 ianuarie 1953, dar toate acestea nu o mai interesau; grav bolnavă, a fost internată într-un spital, unde i s-a făcut o operație. După puțin timp a murit.

CARRÉ MATHILDE, alias „Pisica”

Încarcerată timp de aproape șapte ani, înainte de a fi judecată, condamnată la moarte în ianuarie 1949, comutându-i-se apoi pedeapsa, pentru a fi eliberată în cursul verii anului 1954, „Pisica” a fost cauza unei serii întregi de arestări ce au constituit un dezastru pentru rezistența franceză. Trădarea acestei femei a dus la nimicirea, în

cursul iernii anului 1941—1942, a unei rețele de spionaj aliată foarte activă, înființată de un ofițer polonez, maiorul Roman Czarniawski, alias „Armand”. Rețeaua avea ramificații în toată Franța. Mathilde Carré a fost atrasă la rețeaua lui Czarniawski în anul 1940, când se despărțise de soțul său și se lăsase sedusă de ofițerul polonez. Ea l-a ajutat pe Czarniawski să organizeze rețeaua „Intervalat” și să recruteze o serie de agenți. Dar, imediat ce a fost arestată de Abwehr, în noiembrie 1941, și-a trădat tovarășii de luptă.

Mathilde Carré a devenit amanta unui sergent de la Abwehr cu numele de Hugo Bleicher, cărui i-a furnizat informații ce au dus la arestarea a zeci de luptători din rezistență. Ea a continuat să lucreze pentru nemți, fără ca Londra să știe că se afla în minile inamicului. În ianuarie 1942, mesajele sale asigurau, printre altele, că trei crucişătoare germane din rada portului Brest nu se aflau în faza plecării în larg. La 11 februarie 1942, crucişătoarele „Scharnhorst”, „Gneisenau” și „Prinz Eugen” au părăsit Brestul și s-au îndreptat spre Pas-de-Calais, surprinzându-i pe englezi nepregătiți. Invers, comunicările primite din Anglia și destinate „Pisicii” au dezvăluit nemților un secret militar: faptul că englezii plănuiau un raid spre Saint-Nazaire.

Un agent francez al S.O.E.-ului, „Lucas”, luând legătura cu ea pentru a-i restabili contactul cu Londra, a dedus că trădase și a reușit s-o convingă să plece în Anglia, motivând fața de nemți că de acolo putea culege informații mai interesante pentru ei. „Lucas” a dus-o astfel pe „Pisica” în Anglia, la 27 februarie 1942. Aci, ea a fost interogată îndelung de către serviciile secrete britanice și a colaborat cu ele, livrându-le, printre altele, un cod de radio german care le-a permis să „intoxice” la rândul lor Abwehru. Apoi a fost trimisă la închisoare, unde a stat până la sfârșitul războiului, când a fost predată justiției franceze.

Personalitatea „Pisicii” a prezentat probabil vreun mister psihologic, ceea ce ar explica motivul pentru care con-

damnarea ei la moarte n-a fost executată: totuși, se poate presupune că motivele trădărilor sale succesive au constat în lipsa oricăror scrupule morale și în marea ei aviditate după satisfacții materiale.

COPLON JUDITH

La 4 martie 1949, un cuplu iese din metroul din New York și o ia pe strada a treia. Deodată este oprit de un individ: „Sint agentul Murphy de la F.B.I. Am ordin să vă arestez”, îi spune el.

Cuplul este dus la postul de poliție cel mai apropiat. Bărbatul se numește Valentin Gubicev, funcționar sovietic la Națiunile Unite. El se afla la New York din iulie 1946 și locuiește împreună cu soția sa într-un apartament din strada 108. Pe femeie o cheamă Judith (Judy) Coplon, are douăzeci și opt de ani și este analistă la Secția de securitate internă a Ministerului Justiției din Washington. În poșeta sa, poliștii au găsit un document de treizeci și patru de fol, dactilografiate chiar de ea (fără să fie menționat destinatarul), referitor la un raport ultrasecret al F.B.I.

Judy Coplon era filată de la 7 ianuarie 1949.

La 10 ianuarie, Judy Coplon a cerut să i se dea, pentru că avea nevoie în activitatea pe care o desfășura, un raport secret asupra acțiunilor agenților sovietici. Alarmat, F.B.I.-ul i-a plasat un document fals. La 14 ianuarie, femeia s-a prezentat la superiorul său ierarhic și i-a cerut un concediu ca să-și prelungească week-end-ul din săptămâna aceea. Fiind bine apreciată în serviciu, șeful său i-a aprobat cererea.

În acea seară, ea a luat trenul spre New York. În urma ei se aflau patru agenți ai F.B.I.-ului. La sosirea în gara Pennsylvania din New York, s-a urcat în metrou și a mers până în strada 193. S-a făcut că se plimbă și că se uită într-o

vitrină cu bijuterii. În momentul acela, un individ a trecut pe lângă ea, a depășit-o, apoi a revenit, i-a spus ceva și au intrat împreună într-un restaurant din Dyckman Street 143. Agenții F.B.I.-ului continuau s-o urmărească, iar agentul T. Scott Miller Jr. a luat loc la o masă alăturată. Omul care o acostase pe Judy era Gubicev. Dar Scott Miller n-a putut să audă conversația.

La ieșirea din restaurant, cuplul a luat metroul și a scăpat de filaj. Gubicev a coborât în strada 125. A sărit pe peron când ușile se închideau în urma lui. Judy s-a dus la rudele ei din Brooklyn și a revenit la Washington la 18 ianuarie.

Vineri, 18 februarie, Judy a plecat iar la New York, unde s-a întâlnit din nou cu Gubicev, în același loc. Joi, 3 martie, a mai obținut o învoire. A plecat a doua zi la New York și a fost arestată împreună cu sovieticul.

La 15 martie, pentru Judy Coplon s-a plătit o cauțiune de 10.000 de dolari și a fost lăsată provizoriu în libertate. Două infracțiuni se rețineau în sarcina ei: una comisă la Washington, când a furat documente secrete, și alta la New York, când a transmis informațiile secrete lui Gubicev.

Procesul intentat la 25 aprilie 1949, la Washington, a durat zece săptămâni. Judy Coplon a susținut că luase în poșetă rapoartele ca să le citească și să-și extragă niște notițe pentru un roman pe care îl pregătea. Juriul a respins aceste motive și, la 9 iunie, a condamnat-o la zece ani închisoare. A făcut apel și a fost lăsată în libertate în schimbul unei cauțiuni de 20.000 de dolari.

Procesul din New York s-a deschis în februarie 1950. Avocatul lui Judy Coplon, un prieten, și-a bazat pledoaria pe „dragostea nenorocită care-i cuprinsese pe acești doi tineri”.

Dar, în ziua aceea, eforturile lui au fost zadarnice. Judy Coplon și Gubicev au fost condamnați la cîte cincisprezece ani închisoare. Judy Coplon a făcut apel, a vărsat 40.000 de dolari cauțiune și a rămas în libertate. Ea s-a căsătorit cu

avocatul său, Albert Secolov, în mai 1950, iar judecarea ei a fost anulată de către curtea de apel în luna noiembrie a aceluiași an. În ce-l privește pe Gubicev, acesta a fost obligat să părăsească imediat Statele Unite.

În fapt, justiția n-a putut niciodată să dovedească că se transmisese într-adevăr niște informații. Condamnarea fusese dată pe baza unor presupuneri. Cu această ocazie, publicul a aflat, fără să se mire de acest lucru, că F.B.I.-ul intercepta în secret comunicările dintre avocați și clienții lor, precum și cele ale diplomaților străini. El își permitea, de asemenea, să aresteze fără mandat cetățeni americani și funcționari ai Națiunilor Unite.

CUPRINSUL

	Pag.
Seti, informații, previziuni	
— Colonelul Gouché	7
— Bill Cavendish-Bentinck	14
— Allen Welsh Dulles	20
— John A. McCone	23
Figuri de agenți	
— Toko Yoshikawa, alias „Ito Morimura”	
— spionul eficaç	27
— Alfred Frenzel: agentul bine implantat	31
— „Müller-Horunji”: agentul infiltrat	42
— Heinz Feiler: spion de profesie	47
— Georges Piquet sau spionul care a vrut să „devanseze istoria”	52
Femei la sistemele de culegere a informațiilor	
— Femeia care a condus o școală de spionați	62
— Odette Sansom	65
— Maria Knuth	66
— Karle Mathilde, alias „Pisica”	75
— Coplon Judith	77